

Voor de interviewopdracht heb ik een diëtist in opleiding (4de jaars) die stage heeft gelopen bij revalidatie Friesland geïnterviewd en een revalidant met een spierziekte.

Wat opviel uit het interview met de diëtist is dat ze veel bezig zijn met het interdisciplinair samenwerken. Hij zat in de leerafdeling en dat betekent dat hij samenwerkt met stagairs van andere opleidingen. Het samenwerken vond hij één van de leukste dingen aan de stage. Het was zeker in het begin nog wel erg lastig om zijn plekje als diëtist te vinden. Uiteindelijk is dit helemaal goed gekomen. Per patiënt was er een groepsbijeenkomst waarin ze hebben gekeken wat elke discipline voor de patiënt kan betekenen.

De revalidant heeft een spierziekte en is al ruim 30 jaar bekend met revalidatie. De eerste keer dat ze in aanmerking kwam met revalidatie was ze 17 jaar oud. Voor haar had dit grote impact op haar sociale leven. Haar vrienden waren dingen aan het doen waar zij niet meer aan mee kon doen. Wel geeft ze aan dat de support van familie en vrienden heel veel kan betekenen.

Als er vanuit haar kant naar de professionals wordt gekeken vindt ze het belangrijkste dat er goed naar je wordt geluisterd. De ene professional doet dit meer dan de andere. Ze merkte daarnaast, zeker ook na het revalidatietraject, dat er mentaal veel verandert. Ze had hier graag meer begeleiding in willen hebben. Er veranderden veel dingen in haar leven en zo ook financieel. Op een gegeven moment hadden ze bijvoorbeeld niet meer het geld voor thuiszorg. Hierdoor kon ze vrij weinig en had ze veel baat bij de steun en hulp van haar familie. Ondanks dat deed en doet het mentaal veel met haar.

Als dit wordt vergeleken met het interview met de diëtist zie je dat beiden al wel bewust bezig zijn met mentale steun. Er is op revalidatie Friesland onder andere een psycholoog waar de revalidanten naar toe mogen, maar ook hij gaf aan wel eens gesprekken te hebben gevoerd waarbij het niet zozeer ging om voeding. Als de revalidant op dat moment meer behoefte had aan een goed gesprek werd dit gevoerd.

De revalidant heeft zelf ook in een groepscursus gezeten. Als ze terugkijkt op het revalidatieproces heeft ze hier het meeste baat bij gehad. De revalidanten hebben allemaal een andere diagnose, maar maken wel hetzelfde mee. Het was voor haar heel fijn om hier haar verhaal kwijt te kunnen. Met enkele revalidanten uit het revalidatieproces heeft ze nog steeds contact.

Bij beide interviews komt het stukje 'de cliënt centraal' stellen terug. De revalidant geeft aan dat dit wel wisselend was per professional en soms wilde ze dat hier meer aandacht voor zou zijn.. Zo wordt er soms al snel een diagnose vastgesteld op grond van de uitslagen, terwijl er niet naar andere factoren, bijvoorbeeld stress, wordt gekeken. Toch zie je in het interview met de diëtist dat hier langzaamaan verandering in komt doordat er interprofessioneel wordt samengewerkt. Je gaat samen kijken naar de belangen en vult elkaar aan.

Als revalidant wil je alles graag snel doen. Maar ze merkte dat het veel belangrijker was om een band met elkaar te scheppen. Daarentegen is het vervolgens lastig als je afscheid moet nemen. Er ontstaat een soort van leegte die weer gevuld moet worden.

Als ik kijk naar mijn eigen vakgebied speelt voeding nog niet zo'n grote rol. Als de diëtist de revalidatie over 20 jaar mocht invullen zou hij graag zien dat er een full time diëtist werkt en dat iedereen de mogelijkheid krijgt langs te kunnen gaan. Voeding kan een belangrijke rol spelen, maar dat wordt nog niet door iedereen zo gezien. Daarnaast kan voeding een mentale ondersteuning zijn, dit werd door zowel de revalidant als de diëtist bevestigd. De revalidant zou graag zien dat er meer aandacht wordt besteed aan het mentale gedeelte.